

ботим? Аз там, който живея между народа, имам планове, разбирам нуждите му. Нима трябва да оставя други да го залъгват?

— Успокой се, приятелю, успокой се, не се енервирай, — казах му меко аз, защото индивидът много се възбуди и с такова напрежение махаше ръце, каточе се напъваше да излезе из кожата си.

— Нема да се успокоя. Искам да чуя, какво ще ми кажеш ти.

— Не съм запознат с вашите работи. Чужд съм на всяка партийност.

— Тогава аз ще ти кажа. Стъпвам в борба. Отделям се и ще се боря. Като мене недоволници има още . . . Ще си подадем ръце. Стига тая гавра над нас! Ето ми изявленията.

Нервираният гост почна да бърка в пазухата си и извади голям портфел, пълен с банкноти.

Право да ви кажа, господа, светнаха ми очите като ги видях. Той забележи това, усмихна се малко успокоен и рече незначително:

— Току-що получих сега заплатата.

След това извади някаква изписана хартия и ми я подаде.

— Ето, това нещо. Само не зная, как да го нарека — декларация ли, позив ли, протест ли, какво там . . . Ти като писател, научи ме!